

heijmerikx.nl weblog

Genealogie en Streekgeschiedenis

Nazi vluchtelingen na de oorlog, en de rol van o.a. de KLM, en vele, vele anderen.

oorlogsperiode

3 mei, 2007

De KLM opgericht op 7 oktober 1919 door Albert Plesman de luchtvaartpionier, en al op 17 mei 1920 werd de eerste vlucht van Amsterdam naar Londen gemaakt.

Er was een gouden toekomst weggelegd voor de KLM met het vervoeren van passagiers en vracht door de lucht. Zeker ook, omdat Nederland grote belangen had in het verre oosten Nederlands Indië, en verre westen Suriname en de Antillen.

Maar aan die groei kwam abrupt een eind, toen de 2^e wereldoorlog uitbrak, en de Nederlandse vliegtuigvloot vernietigd werd.

Het duurde tot het einde van de 2^e wereldoorlog, alvorens men de draad weer kon oppakken, en het was weer Albert Plesman die daarbij het voortouw nam.

De KLM groeide en groeide, en werd een van de slagaders van de Nederlandse economie samen met Schiphol.

Buiten passagiers, wat toch het voornaamste doel van KLM was en is, vervoerden zij ook andere levende have, voor vrijwel elke dierentuin over de wereld hebben zij dieren vervoerd, van exotische aquariumvisjes en wandelende takken, tot aan neushoorns, olifanten, giraffen leeuwen en tijgers toe.

Maar ook andere levende have, kuikens, spring en rijpaarden, honden en katten.

Of andere goederen, zoals bloemen, telefoons, computers, auto-onderdelen, je kunt niet iets bedenken, of zij hebben het vervoerd.

In 2000 ca. 600.000 ton goederen, rond 15 miljoen passagiers, en dat alles werd geregeld en verzorgd door ca. 30.000 mensen die bij KLM werkten, waarvan ca. 6.000 in het buitenland.

Dat, dat ook wel eens te denken geeft, kwam tot uiting in een TV programma van 1 mei 2007, waarin gewag werd gemaakt van de dubieuze rol die de KLM heeft gespeeld in de jaren direct na de 2^e wereldoorlog.

In dat programma kwam pijnlijk duidelijk naar voren, dat de KLM betrokken is geweest bij het vervoeren van Nazi misdadigers op de vlucht, naar Zuid Amerika, met name Uruguay en Argentinië. Passagierslijsten uit die tijd, zijn niet bewaard gebleven, en dat is niet zo verwonderlijk, weg is weg, en bewijs is dan niet of in elk geval moeilijk te leveren, maar in bewaard gebleven archieven in Argentinië komt pijnlijk naar voren, dat daar nog passagierslijsten liggen waarop onomstotelijk valt te lezen, dat wel degelijk omstreden figuren uit Nazi Duitsland met KLM zijn vervoerd van uit Zurich naar Buenos Aires.

Namen als Bernard Helfrich, een architect uit de Nazi tijd, die gaat werken voor Peron en daar meer dan welkom was, hij vertrekt met een KLM toestel vanuit Zurich, wat ironisch genoeg de naam draagt van Prins Bernard op 25 juli 1947 naar Uruguay, en van daaruit per boot naar Argentinië.

Juan Peron sinds 1946 de president van Argentinië, die zijn sympathie voor Hitler en Nazi Duitsland nooit onder stoelen of banken heeft gestoken. In Argentinië kwam het zelfs voor, dat Argentijnse militairen in Duitse uniformen door de straten marcheerden, en na de oorlog waren Nazi misdadigers meer dan welkom in Argentinië, men kon ze daar met hun vaak technische kennis goed gebruiken, zeker in een land waar de economische groei op gang kwam, en ook hun geld was meer

dan welkom.

Argentinië waar ook Nederland goede zaken mee deed, o.a. in de spoorwegindustrie, door aanschaf van locomotieven, en waar Prins Bernard veel heeft gelobbyd, en persoonlijk goed met Peron was bevriend.

Namen als Klaus Barbie, Adolf Eichman, Jozef Mengel, maar ook mindere goden zoals Horst Deckert, Rüdiger Schultz waren welkom, deze laatste twee komen ook voor op passagiers lijsten van de KLM gevonden in Argentinië.

Pijnlijk is het, dat de Amerikaanse regering uit die tijd, uitdrukkelijk aan de KLM heeft gevraagd, om hun passagiers goed te controleren, omdat zij sterke aanwijzingen hadden dat Nazi vluchtelingen via een in Zwitserland gevestigd reisbureau welke door een oud SS officier geleid werd, met de KLM naar veiliger oorden reisden.

De KLM verantwoordelijken hebben dat toen naast zich neergelegd, evenals de toenmalige Nederlandse regering, schijnbaar waren die speciale reizigers bereid om lucratieve prijzen te betalen, aan een opkrabbende KLM zo direct na de oorlog.

Men kan dan ook niet ontkennen, of de top moet ervan af geweten hebben. Overigens zijn niet alle gevluchte en in Argentinië opgedoken Nazi oorlogsslachtoffers door de KLM vervoerd. Ook de Katholieke kerk heeft in deze een dubieuze rol gespeeld, via of met goedkeuring van het Vaticaan zijn ook vele misdadigers geholpen in de jaren na de oorlog.

En liepen er ook vluchtroutes via Spanje.

Overigens, maakte Amerika, maar ook Rusland zich schuldig aan het binnenhalen van Nazi misdadigers, denk daarbij maar aan de raketdeskundigen die met hun kennis van raketten als de V1 en de V2 meer dan welkom waren in beide landen.

Werner von Braun bijvoorbeeld heeft men in Amerika nooit een strobreed in de weg gelegd, integendeel, hij was een gevierd man, en een der leidende figuren was, in het ruimtevaartprogramma van de Amerikanen wat toen nog maar in de kinderschoenen stond.

Het archiefmateriaal in Argentinië, is niet geïnventariseerd, en bevindt zich in een abominabele staat, en mochten die archieven ooit gered en geïnventariseerd worden, dan zal de geschiedenis zich ongetwijfeld herhalen, en zullen er nieuwe namen opduiken en meer belastend materiaal.

Zoveel jaren na dato, zullen er geen sancties volgen, of personen vervolgd worden, eenvoudig, omdat zij er niet meer zijn, tenslotte is het meer dan 60 jaar geleden, en ging het over personen die in en rond 1945 minstens tussen 20 en 30 jaar oud waren, en nu als zij nog zouden leven tussen 80 en 90 jaar oud zijn. Maar het is voor de geschiedenis goed te weten, dat ook in Nederland niet alles goud is wat blinkt.

En ook is het goed te weten, welke rol of rolletje men hier gespeeld heeft, in elk geval zou men er van kunnen leren.

Voor slachtoffers en hun nabestaanden van het Nazi regime, is het in elk geval goed te weten dat het niet in de doofpot is gestopt, ook al is het zolang geleden.

En voor de gevluchte Nazi's, is het jammer dat zij hun straf mede daardoor zijn ontlopen, op een enkeling na, zoals Adolf Eichman, die door de Israëlsche geheime dienst vanuit Argentinië is ontvoerd naar Israël, en uiteindelijk ter dood is veroordeeld, en dat vonnis is ook voltrokken.

Een Nederlander, Willem Sassen is mede verantwoordelijk voor het bewijsmateriaal, dat Adolf Eichman onbedoeld via Sassen heeft aangedragen, en er mede toe heeft bijgedragen tot zijn uiteindelijke veroordeling. Willem Sassen, was hoofdredacteur van de Amsterdamse editie van de Telegraaf in oorlogstijd, En oorlogsverslaggever voor de Duitse SS aan het Oostfront. Voor die rol, is hij na de oorlog veroordeeld tot 20 jaar gevangenis, maar hij ontsnapt op spectaculaire wijze naar Argentinië, waar hij een huisvriend werd van president Peron en zijn vrouw Evita, evenals Joseph Mengele, Klaus Barbie, Adolf Eichmann maar ook Prins Bernhard behoort tot de uitgebreide vriendschare van Peron en zijn vrouw. Deze Willem Sassen, mag de

memoires schrijven van Adolf Eichmann, en dat was later uiterst bruikbaar in het proces tegen de jaren later ontvoerde Adolf Eichmann.

En ook Erich Priebke, een Nazi oorlogsmisdadiger, lid van de SS, en betrokken bij een vergeldingsactie in de Ardeatinegrotten vlakbij Rome, waar 335 Italiaanse burgers waaronder 75 joden werden vermoord, als vergelding voor 33 doden welke door verzetsacties waren omgekomen.

Hij werd door de Engelsen direct na de oorlog gevangen genomen, maar ontsnapte in 1946, en dook twee jaar later op in Argentinië, waar ook hem geen strobreed in de weg gelegd werd. Hij begon aanvankelijk als eenvoudige hotelbediende, maar klom alras op tot een zeer gewaardeerde locale ingezetene van zijn woonplaats Baricole sinds 1949.

In 1994 gaf hij een interview aan een Amerikaanse verslaggever, en naar aanleiding daarvan ontstond er toch enige commotie, zodat hij huisarrest kreeg in Baricole een skioord in Argentinië.

Uiteindelijk werd hij toch uitgeleverd aan Italië op 20 november 1995, en werd in 1998 veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf.

In 2004 probeerden nog een groepje Nazi sympathisanten hem vrij te krijgen door een gratieverzoek in te dienen, maar daaraan werd geen gehoor gegeven, ondanks dat hij toen de oudste gevangene was in Europa.

In de zomer van 2005 ontstond er opnieuw opschudding, hij bleek van een vakantie te genieten in een luxueuze villa aan het Lago Maggiore, als gevolg van heftige reacties van woedende nabestaanden van Italiaanse slachtoffers, heeft hij noodgedwongen zijn vakantie moeten afbreken, en keerde terug naar de gevangenis in Rome.

Ook duikt de naam Odessa in dit verband steeds weer op, Odessa is een afkorting van Organisation der Ehemaligen SS Angehörigen, deze club, waarvan enkel geruchten de ronde doen, maar het harde bewijs ontbreekt, zou al voor het einde van de oorlog zijn opgericht, toen al wel duidelijk werd, dat Duitsland de oorlog zou verliezen. Simon Wiesenthal was de eerste die gewag maakte van een geheime organisatie genaamd Odessa, maar ook de Amerikaanse geheime dienst, toen CIC geheten en de Israëliëse geheime dienst de Mossad, spreken regelmatig van een club van Nazi helpers.

De oorsprong van Odessa zou liggen bij een bijeenkomst van industriëlen op 10 augustus 1944 in hotel Maison Rouge in Straatsburg, waar vertegenwoordigers van o.a. Thyssen Krupp, Messerschmidt en Volkswagen met banken afspraken zouden hebben gemaakt, om na de oorlog, de elite van dat moment te vrijwaren van justitiële vervolging, en om met geld van de banken, later de partij en een nieuw land op te bouwen. Met de leiding van die geheime operatie zou zich Otto Skorzeny bemoeien, die ook op spectaculaire wijze met een groep parachutisten, Mussolini bevrijd had uit San Sasso waarheen die verbannen was, op 14 september 1943, maar ook in Amerikaanse uniformen opereerde achter hun linies in het Ardennenoffensief in december 1944.

Feit is, dat er een vluchtorganisatie was, die geld en middelen bezat, en dat daaraan leiding gegeven werd.

Vele kopstukken uit Nazi Duitsland, zijn opgepakt en veroordeeld, maar veel meer kopstukken groot en klein, waren direct na de nederlaag bezig om hun eigen hachje te redden.

Velen waren met valse papieren al naar het buitenland gevlucht, of zaten ondergedoken in door geallieerde bezette gebieden.

De bekendste vluchtroute was de zogenaamde kloosterroute, waarbij Benedictijner monniken een dubieuze rol hebben gespeeld, door vluchtelingen over de Alpen te helpen, zonder zich af te vragen wie die vluchtelingen waren. Maar ook de Amerikaanse geheime dienst de CIC maakte van deze route gebruik, om uit het bezette Russische gedeelte van Oostenrijk, vluchtelingen snel over de Alpen te krijgen, en die zo voor eigen gewin te gebruiken.

Daarnaast was er een vluchtroute vanuit Noord Duitsland van Bremen over Rome naar Bari, en van daaruit verder de wereld in. Vanuit Zwitserland naar Frankrijk en zo naar Spanje, en daarna in de meeste gevallen naar Zuid Amerika.

Na de oorlog doken geheime documenten op, dat er een ondergronds netwerk was geweest met de naam Spin, die mogelijk later is opgegaan in de organisatie Odessa.

Ook Otto Skorzeny, zou een groep om zich heen hebben verzamelt, waarvan de meeste leden mogelijk ook in Odessa zijn opgegaan, althans volgens de Amerikaanse geheime dienst in een bericht van 15 januari 1947.

Otto Skorzeny overigens, werd op 15 mei 1945 door de Amerikanen gearresteerd, veroordeeld, en vastgezet in een interneringskamp, van waaruit hij vlucht in 1948 en via Spanje ook naar Argentinië vlucht. In Argentinië was hij mogelijk daadwerkelijk betrokken bij de organisatie Odessa, vermoedelijk zelfs de organisator. In de jaren 50 van de vorige eeuw, keert hij naar Spanje terug, en overlijdt in Madrid in 1975.

Ook Sturmbahnführer Alfred Naujocks naam werd in verbinding met Odessa gebracht, hij was het die de overval op de radiozender van Gleiwitz organiseerde, en daarmee begon WO II, ook was hij het die 2 Engelse geheime agenten in Venlo ontvoerde.

Ook SS Obersturmbahnführer Richard Achulze-Kossens, een vertrouweling van Himmler, is in verband gebracht met Odessa, en die later een grote rol speelde in de organisatie HIAG, een organisatie van voormalige leden van de Waffen SS. Van de 250.000 veteranen, waren op het hoogtepunt ca. 70.000 lid. Als voornaamste reden van oprichting HIAG gold, de voortzetting en veilig stellen van de rechten op opgebouwde pensioenen, maar velen verheerlijkten nog steeds het SS gedachtegoed. HIAG bestond officieel nog tot ca. 1990.

Horst Fuldner, SS Hauptsturmführer, reisde in 1944 meerdere keren naar Madrid, om van daaruit een vluchtroute proberen te organiseren. Hij kwam daar ook in contact met Juan Peron, de toenmalige staatssecretaris van het Argentijnse ministerie van oorlog, dezelfde Juan Peron werd in 1946 gekozen tot President van Argentinië, en kon via hem allerlei gunstige voorwaarden afspreken voor toekomstige Nazi-vluchtelingen. Een der invloedrijkste sleutelfiguren in Argentinië, was de bankier Ludwig Freude, wiens zoon Rodolfo Freude, de chef van de geheime dienst van Juan Peron werd. Deze Rodolfo Freude organiseerde en coördineerde de immigratie van Nazi's, en zijn vader fungeerde als vertrouwenspersoon, voor de vele honderden miljoenen rijksmarken die met deze immigranten het land binnenkwamen.

Ook Evita Peron, deed een duit in het zakje, zij kwam op 6 juni 1947 naar Europa, voor het zogenaamde Nieuwe Argentinië, maar in werkelijkheid organiseerde zij nieuwe vluchtroutes voor de bruine elite en hun geld.

In Madrid heeft zij met leden van de Skorzeny groep, in Rome een audiëntie met paus Pius XII, om ook te proberen hem bij haar plannen te betrekken, zij legt contact met de rederij van Alberto Doderò bij Genua, via zijn schepen zijn velen naar Zuid Amerika gevaren, o.a. Adolf Eichmann in 1951. Ook reist zij naar Zwitserland, en heeft daar afspraken met verschillende banken. Afspraak maakt zij ook met Mechel Olian, beheerder der financiën, vermogens en deviezen in oorlogstijd van de top der Nazi partij tijdens de oorlog. Als zij zich in Sankt Moritz bevindt, is in Bern een mysterieus bureau opgericht, welke ervoor zorgt, dat leden van de voormalige Nationaal Socialistische Partij mogelijk maakt, te vluchten. Leider van dat bureau was de al eerder genoemde Horst Fuldner, die in 1947 zelf ook naar Argentinië vlucht, en daar voor de immigratie zelfstandig kan werken onder Rodolfo Freude hoofd van de geheime dienst in Argentinië.

Spijkerharde en definitieve bewijzen zijn er tot op heden niet van de organisatie Odessa, maar zeker is in elk geval wel, dat met de hulp van Juan Peron meer dan 10.000 voormalige SS leden naar Zuid Amerika zijn gevlucht, de meeste naar Argentinië. Vast staat in elk geval ook, dat Juan Peron persoonlijk daarvan geprofiteerd heeft, en dat hij beslist niet is afgescheept met een doosje sigaren of een flesje wijn.

Mogelijk komen uit de archieven in Argentinië de bewijzen ooit nog eens boven tafel.

Persoonlijk verbaas ik mij er steeds weer over, dat er zoveel misdadigers de kans hebben gekregen, om te ontsnappen uit gevangenschap, maar ook dat zo velen strafvermindering hebben gekregen in de loop der jaren, of amnestie, en dat als er dan weer eens iemand opdook, die zijn straf niet had gekregen of had uitgediend, men vaak gezien hun leeftijd, niets of

weinig deed om dat manco recht te zetten.

Ook vraag ik mij wel eens af, of internationaal gezien, men er wel belang bij had om Nazi-misdadigers te straffen, of dat economische belangen voor gingen.

Duidelijk is in elk geval wel, dat als men geen Simon Wiesenthal of andere Nazi Jagers had gehad, er nog heel veel meer hun straf hadden ontlopen, en diegenen die uiteindelijk toch niet gepakt zijn, hebben toch altijd in angst geleefd, dat Simon ooit om de hoek kon komen, een angst welke overigens in geen verhouding stond met de angst die slachtoffers van hun praktijken hebben gehad.

Colofoon: Netwerk, TV uitzending 1 mei 2007

Drittes Reich- uitgeverij Atlas verlag

Wikipedia encyclopedie

Diverse internetsites.

Anton G.M.Heijmerikx, Lathen